

enkelt institut som en procent af instituttets nyudlån i finansåret 1964-65. Endvidere har man fundet det rimeligst, at reguleringen omfattede samtlige de institutter, hvor der var en stort set automatisk adgang for låntagere til at optage lån. Långivningen fra de enkelte finansieringsinstitutter, der ikke er omfattet af ordningen, er der for alle praktiske formål mulighed for at holde igen på ad anden vej.

Jeg skal på den anden side erkende, at en regulering af denne relativt summariske karakter kunne rumme ulemper på længere sigt, og også af denne grund har man derfor lagt vægt på at gennemføre en *midlertidig lovgivning*. Det foreslås derfor, at loven har gyldighed indtil den 31. marts 1967.

For det andet har regeringen tillagt det stor betydning, at *finansieringen af nyt boligbyggeri blev tilgodeset* også under de således ændrede forhold. Det er ikke hensigtsmæssigt helt at holde boligbyggeriets finansiering uden for ordningen, idet dette kunne rumme en risiko for, at den ved aftalen mellem Nationalbanken og bankerne tilsigtede udlånsbegrænsning blev svækket gennem øget optagelse af forhåndslån. Man har derfor i stedet valgt at fastsætte særlige grænser for långivningen til henholdsvis nyt boligbyggeri — herunder dog ikke sommerhuse — og til andre formål. For lån til nyt boligbyggeri er grænsen sat til 110 pct. af udlånene i basisperioden, hvorved der er taget hensyn til boligbyggeriets øgede omfang. Herudover skulle ordningen naturligvis indebære den fordel, at boligbyggeriet kan skånes for de yderligere kursfald, som ellers havde været at vente.

For lån til andre formål er grænsen sat til 75 pct. af udlånene i basisperioden, og da disse lån udgør knap halvdelen af de samlede nyudlån, skulle reguleringen således indebære, at *det samlede obligationsudbud reduceres med knap en halv snes procent i sammenligning med 1964-65*.

Det siger sig selv, at det er vanskeligt med en sådan ny regulering nøjagtigt at ramme det låneniveau, der er grundlag for på kapitalmarkedet, ligesom udviklingens gang naturligvis kan tilsige tilpasninger af reguleringen. Der er derfor også i lovforslaget indføjlet en hjemmel for Danmarks Nationalbank til med økonomiministerens samtykke at ændre de nævnte lånegrænser.

Regeringen er sig naturligvis bevidst, at det er en vidtrækkende forholdsregel på denne måde at gribe ind i den traditionelt frie adgang til obligationsmarkedet, som i øvrigt har rummet mange fordele. Jeg vil dog ikke undlade at nævne, at det danske kapitalmarked i denne henseende indtager en særstilling, idet man vist *ikke i noget andet land har en tilsvarende fri adgang*. I mange lande er det endog således, at reguleringen af emissionerne betragtes som et vigtigt led i den økonomiske politik.

Uanset betænkelighederne har regeringen imidlertid fundet, at de nuværende ekstraordinære forhold på obligationsmarkedet motiverede sådanne foranstaltninger. Det er mit håb, at det er lykkedes